

2650

Svedjebränning.

Man högg ner skogen under vintern och snedde av grenarna. Man brände på våren och lät det brinna, så länge det brann. Och sen hackade man upp jorden med små hackor. Det var särskilda, som man bara brukade använda till det ändamålet, men annars såg inte de annlessare ut än vanliga så'na. Och så satte en potatis, och de blev goda, det vill jag lova. När de satte fick de ha med sig ett skrälle / kärl. Enda gången upptecknaren hört uttrycket./ med vatten i till att ha att släcka med. Stockarna vältes ihop i högar på sidan eller sidorna rättare sagt utav fältet. De brann förstås aldrig upp riktigt utan var

Svedjebränning.

en var tvungen att trilla dom åt sidorna för att komma åt, vad en sen skulle ha för händer.

Innan en plockade upp potaterna, sådde en rågen. Så samtidigt som en plockade upp potaterna, hackade en ner rågen.

Sen en hade skördat rågen lät en det vanligen ligga i 3 - 4 år, för det blev så mycket med hallon, och dom var det god avsättning med. Skåningar brukade resa hit upp och köpa. De kokte visst saft av dom sen eller vad det var de hade dom till. Ja, det vill jag låta vara osagt, för det vet jag inte säkert.

Sen dom åren var gångna, brukade ^{de} tända eld på de där stockhögarna, som de hade haft liggandes hela tiden. Och så kölnade de, så marken var röd. De flyttade högarna från den ena platsen till den andra. De hade långa stänger med en grov krok i änden, som de högg in i stockarna och så drog de dom över fältet tills hela området var väl genombränt. De kallade det dragbränning. Då satte de potater och sådde

Dragbränning.

råg om efterhösten samtidigt med att de plockade potaterna, 2650
precis som de gjorde vid svedjebränningen.

Den mesta jorden här omkring är dragbränd, och det är
fördenskull den är så förbankat dålig här på backarna.

Skogen var det inget värde i på den tiden. En fick Skogsvärde.
bara 75 öre för en famn upphuggen björkved, 3-fots.